

AVALON

LIZETTE VAN GEENE

Illustratie: Demian Geerlings.

Dit zal je vreemd in je oren klinken. Maar er komt een dag waarop je ze herkent. Het meisje dat je eens was, met zo' n hoge rechte rug. En de man die je eens liefhad. Hij kijkt naar je en jij herkent hem niet van buiten maar als hij in de buurt komt, zul je gewillig door je knieën zakken. En jijzelf, wachtend op het perron waar de wind scherpe vouwen in je gezicht blaast. Je hoeft niet te gaan. Terwijl de trein piepend het station binnen schuift in een wolk van sneeuw en ijzel. Zij schuift voor je op haar te dure suède laarzen die ze van haar moeder niet mocht kopen en jij glijdt uit en je houdt je aan haar vast. Ze blaast koude adem in je gezicht en ze heeft iets van alle jonge meisjes, nonchalant in een versleten bontjas. Gladde wangen, lange bruine krullen die ze hard borstelt tot ze glimmen, het ongeduld in de manier waarop ze haar haren uit haar ogen schudt en die scheve, donkere frons. Of ben jij het?

Het was mijn zoveelste reis naar Parijs. Jij ging nooit eerder. Voor jou was ik een oudere vrouw, terwijl ik je niet zoveel jonger vond dan mezelf. De sneeuw danste om de trein, dikke vlokken die langgerekte tranen trokken over het donkere glas. Mijn hoofdpijn verergerde. Jij vroeg of ik een glas wijn met je dronk. Even twijfelde ik. Eerst proostten we op Parijs. Jouw plannen. Je nieuwe studie. Je toekomst. Je nieuwe laarzen. Die toch ook wel op de mijne leken, vond jij. Je praatte maar door en door en ik wilde je slaan, niet omdat ik je haatte, maar gewoon, omdat jij

het was. Je mond stond niet stil terwijl de donkerte achter de ramen ons liet zweven. Je krullen glanzend in de weerspiegeling van het glas.

'Ik ben beeldhouwster,' zei je en je trok een tweede fles wijn uit je rugzak. 'Ik vind je boeken echt ongekend goed.'

'Dank je. En moet ik jouw werk ergens van kennen?'
Je schudde je hoofd. Je was nog met de opleiding bezig.

'Ben je oorspronkelijk?' vroeg ik.

'Oorspronkelijk?'

Die open lach van jou. Je vertelde me over je techniek, de wedstrijden die je won, de lovende docenten. Met knedende handen, en je armen bewogen woest mee op het ritme van je woorden. Bij iedere beweging rook ik je, zo hemeltemgend fris. Je lange benen in zwarte panty's, je hand hoog op je dijbeen, in van die spitse laarzen. Weet dat je iedere man kunt neuken die je tegenkomt, wilde ik je zeggen, om vrouwen zijn godvergeten oorlogen gevoerd, gebruik die prachtige lippen, de manier waarop jij je haar achter je oren duwt. Nu het nog kan, want alles zit je mee. Meisje.

In het raam ontmoette ik je ogen en weer die fronsende wenkbrauwen. De volle pruilende lippen van mijn dochttertje. Maar natuurlijk zei je niets. Een gevierd schrijfster. Ik wilde dat jij je beeld van mij uithakte. Ik zou het gebruiken. Als houvast, ik zou me dwingen, inkapselen, me voegen naar het harde graniet, mijn bonkende hete hoofd laten rusten tegen de koude steen.

'Weet je wat ik ga doen in Parijs?' vroeg ik je.

'Een signeersessie?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Inspiratie opdoen?'

'Was dat maar zo. Inspiratie genoeg,' zei ik.

Ik zag je puzzelen. Een dikke streep rimpelde over je voorhoofd.

'Je bent kwaad,' zei je plotseling. 'Ben je boos op mij?'

'Natuurlijk niet. Bedenk dat vervelende mensen altijd ruzie hebben met zichzelf.'

Daar moest je heel hard om lachen en je gooide je hoofd in je nek. Die blanke, rimpelloze, gladde nek.

Maar je had gelijk, want ik was kwaad op je. Hoe kon je zo begeerlijk zijn, zo godvergeten mooi, zelfs nu nog, na een hele fles wijn? Ik had niet moeten drinken. Want in mijn lippen trok de drank rode lijnen en de wallen onder mijn ogen zwollen met iedere kilometer die de trein ons verder de nacht introk. Mijn gezicht scherp en wit en met harde groeven in het donkere raam en toen ik naar mezelf glimlachte schrok ik van de zwarte vlek waar mijn mond moest zitten. Hoe de conducteur beleefd mijn kaartje knipte, maar door me heen keek om jou te zien. Jouw oogwit bleef even wit als je bontkraag en je vroeg me naar mijn kinderen, mijn man, en hoe gelukkig ik moest zijn, met mijn successen. Je lispelde en bekeek me met verliefde lodderogen.

Op Gare du Nord ontwaakte ik met een deuk in mijn voorhoofd. Kwijl in mijn mondhoeken en pijn in mijn kaken. Op het perron bewogen schimmen, nauwelijks zichtbaar in de dichte mist die in flarden langs de ramen trok. Je zwarte haar glansde

WEDSTRIJDEN die je won

in een streep lamplicht. En je wimpers lagen op je hoge jukbeenderen, je gezicht fijn geschetst met van die zachte lijnen. Pas toen ik mijn eerste dochter kreeg begreep ik dat meisjes werkelijk bloeien en buigen en geuren als rozenknopjes. De grilligheid die de krullen op hun hoofd laat dansen. Ik snapte de kwellung voor mannen, op hun knieën voor een kindvrouw met van die zachte haren. Jij knipperde met je ogen en vroeg me of we er al waren, alsof ik je moeder was, wijze vrouw. Ziet er goed uit voor haar leeftijd, zou je zeggen tegen je vrienden, later, als je terugkwam uit Parijs, met op je heup een nieuwe tas, met van die leren slierten, gekocht in zo'n winkeltje terwijl je door een van de smalste straten van de stad slenterde. Iedere dag een, herinneringen die nog niet in het verleden rusten. Ik was misselijk.

Jij bloosde onder mijn blik maar je wilde me niet laten gaan,

zonder je ook maar een moment af te vragen of ik nog wel zin had in je gezelschap. Of ik nog mee liep voor een kop koffie? Een croissantje met jam, die je in je zwarte koffie ging dopen, je eerste echt Franse ontbijt en ik wilde met je mee huppelen, het station uit, in een taxi door Parijs rijden met nieuwe suède laarzen aan je voeten waar je telkens even naar kijkt, dwarrelende rode gele bladeren, glanzend zwart geregende kinderkopjes, als in een film waarin je voor het eerst verliefd wordt. Alsof je het verleden zo van je af kunt schudden. Ik wilde dat je ging. En ik wilde dat

knipoog naar mij. Ik verachtte hem. Om zijn platte woorden, de weekheid in zijn gerimpelde wangen. Verraad, mijn leven, mijn verleden, mijn alles, voor een nacht met hem. Warm kloppend, een uur, een minuut. Soms is de liefde niet meer dan een gevecht, klauwend en wringend in je buik, terwijl je naar zijn lippen kijkt en je wilt hem alleen nog maar in je trekken, je ogen dicht en alles vergeten om het diepe schrijnen te voelen. Terwijl je alles kunt verliezen. Het straatje slingerde steil omhoog, alsmat rond en rond, steeds dieper de nacht in. De wijn bonsde in mijn slapen en ik verzwikte mijn enkel in jullie schaduw. Jij sloeg een arm om mijn middel.

'Twee prachtige dames,' zei hij terwijl hij de deur voor ons openhield. Ik herkende de blik waarmee hij ons opnam en ik zag ons in zijn kamer, bloot onder je bontkraag, warm en vochtig, jouw lippen op mijn borsten, ademend, kreunend, samen. In de garderobe fluisterde hij in mijn oor.

'Je bent nog even mooi als vroeger.' En daarna haastte hij zich om je jas op te hangen.

Verleden en heden kwamen samen in de geur van verschaald bier en de schaduwen in de hoeken van het oude café. De nachten aan zee waren zwaar van het zout. De schelle stem van de barmeid die riep om meer drank, meer mannen – les couchons, minder meeuwen, meer zon, meer zee en minder mosselen. De klik van zijn aansteker, een vonk in het duister en ik voelde zijn lach op mijn buik. Onze lichamen tegen elkaar, voor eeuwig en altijd, de nacht duurde en duurde. Samen een warme huid in de houten kamers aan de onderkant van de zee.

Mijn zinnen werden langer en ik vulde de tafel met zware woorden waaronder jij zweeg. En hij niets meer hoefde te zeggen. Ik wilde hem. Hij moest het zeggen terwijl ik boven hem uit steeg, zoals toen. Steeds harder in een bonkend ritme. De kale plek boven op zijn hoofd glansde in het zachte licht van de lamp boven onze tafel. Ik kon me voorstellen hoe hij zou gaan kwijlen, nog enkele jaren te gaan, maar nu al trok een rimpel een gootje in zijn lip. En jij bleef zo zorgvuldig mooi, je wangen rood door de verwarming naast ons tafeltje met de

kamers **VOOR EEN UUR**

je bleef zodat ik jou kon zijn, zoals ik dat vroeger was. Dat jij ook oud zou worden en dat het niet jouw schuld was, en dat ook ik was zoals jij was. Ik zuchtte terwijl jij twijfelend onder het licht van de ouderwetse lantaarnpaal heen en weer wiegde op je tenen. Maar ik was niet snel genoeg. Een hand op mijn schouder. Zijn ogen in die van mij. Ik zag de verwarring op zijn gezicht. Want jij was zoals hij zich mij herinnerde. En ik was als de vrouw die hij thuis achter liet toen hij mij ontmoette. Hij gaf me een hand. Met een stijve arm. En ik bleef zijn hand schudden. We vervaagden in de mist met het gedreun van de vertrekkende treinen om ons heen. Het langgerekte fluiten van een wuivende conducteur en het was maar goed dat jij erbij was.

'Oh,' zei je met je hand op mijn arm en je gezicht betrok. 'Heb je een afspraak?'

'Ja.'

'Oh,' zei je weer en met je wijsvinger wreef je het bont van je lippen. Zacht wit pluizend tegen je gladde wangen. Hij keek van jou naar mij, de vraag die hij niet stelde. Zag hij mij, zoals ik eens was? Zag hij mij wel?

'Je gaat met ons mee,' zei ik en pakte je hand, 'dat vind hij niet erg. Toch?'

Hij kende een goed café in de buurt van het station.

'Waar ze ook kamers voor een uur verhuren,' zei hij met een

bierkringen op het hout. Je trok viltjes kapot, je vingers speelden met het tafelkleedje. Je haren door de war en je lippen dik van de drank, of waren ze gezwollen van de liefde? Ik zag wat hij probeerde en ik wilde dat het hem zou lukken. Zodat we samen kwamen, jij en ik, voor altijd een foto in ons verleden. Wat deed het ertoe, uiteindelijk. Zoals niets er uiteindelijk toe doet, als je maar lang genoeg blijft afstrepen. Of zou ik toekijken, al dat gedoe – en of mijn lichaam het nog zou kunnen. Zoals je alleen maar moe kunt zijn als je moeder bent, uitgeput, leeggedronken, opgesoupeerd, nooit meer alleen en je zult nooit, nimmer, nooit vertrekken. Jullie spraken over Parijs, over de liefde en mijn boeken. Ja, prachtig en ik geeuwde terwijl zijn hand mijn benen uit elkaar dwong. Of was het die van jou?

De stad bleef donker. Uit de mist voor het raam doemden figuren op die na enkele stappen weer verdwenen en ik wist dat het zo moest zijn. Zoals ook deze dag zou vervagen, alsof ze nooit geweest was. Alsof ik nooit hier geweest was. Alsof ik nooit deed wat ik zou gaan doen. Het was twintig jaar geleden dat een hand mijn hele lichaam verhitte. Jouw stem rees en daalde, een verhit hijgen, en je gezicht was als een echo. Je lag met je hoofd op tafel. Een wirwar van bruine krullen. Je sliep met je hand naast je wang, een vinger in je mond. Moest je niet naar bed, meisje? Of gingen we je optillen. Meenemen naar onze hotelkamer?

'Ik ga slapen,' zei ik.

'Natuurlijk,' zei hij en zijn stem was als al die andere nachten.

'Et la fille?' zei hij. Alsof het hem niets interesseerde. Maar hij stond niet op en ik was te moe.

De trap was van hout en rook naar appels en slaap in oude kussens. Hoe hoger we kwamen, hoe smaller de treden, als in een toren. De plafonds weken bij iedere stap die ik zette. Je hoofd bengelde voor me heen en weer, over zijn schouder. Gelukkig dat je het niet wist, hoe je mond open hing en hoe je kwijlde, de natte plek op zijn schouder. Hoe hij je bijna liet vallen terwijl hij zwaar ademend over de drempel struikelde. Hoewel hij naar zijn rug greep zag ik het in zijn ogen. Jij lag op

het bed en ik knoopte je blouse los, duwde je op je zij, de sluiting van je witte bh. De riem van je vale spijkerrok. Je panty stroopte ik voorzichtig naar beneden, alsof ik je pelde. Zo blank en naakt met de striemen van je panty op je magere benen was je jonger dan net, toen je naar hem lachte. Je navel was heel rond, en volmaakt. Met van die opstaande, krullende randen. Je lag daar in je witte onderbroek, met een paars bloemetje op je heup. Je rechterhand lag op het kussen, met je palm naar boven, uitnodigend. Zo slapend, je snurkte uit je neus, en je rook heel licht naar zweet, naar parfum met een zweem van muskus. Hij liet zich naast je zakken, op de andere kant van het bed. Hij stak zijn hand uit, aarzelend boven je tepel, de zijkant van je borst. En daarna reikte hij verder, trok aan mijn hand, duwde. Ik voelde je huid onder mijn vingers, zo

foto in ons **VERLEDEN**

zacht, vol, en trok me terug maar hij was sterker, of wilde hij het meer. Of wilde ik het, zoals jij daar lag, alsof ik in je haren de zee ging terugvinden, het kampvuur op het strand, zand onder mijn blote voeten en de wind die schuurde en suisde. Twee handen op je borst. Jij kreunde en draaide je langzaam om. Je gezicht in het kussen, haren in je mond. Hij ging liggen en jij lag tussen ons in. We kusten elkaar, boven jouw slipje, mijn wang op jouw warme bil, zijn kin op jouw rug. Met mijn ogen dicht was jouw lichaam dat van mij en hij kreunde. Hij kon het nog steeds. De hitte van zijn adem op mijn buik deed me rillen, de scherpe rand van een nagel, en ik zag de duinen, ik rook het zand zoals het eens dampte en ik wist dat de zee niet anders was dan toen. Nooit anders zou zijn. De lakens waren van zijde, jouw lichaam een ademend kussen, je vingers streken over mijn wang, heel licht en hij fluisterde mijn naam en ik voelde mijn lichaam veranderen in dat waar hij van droomde. Ik zag je bewegen, je hoofd naar achteren gebogen, je lange haren over zijn gezicht, of was ik het. Een bed later lag Parijs nog steeds verzonken in de nevel.

We lieten je liggen. Ik denk dat we je gewoon vergaten. De patron schold je uit, je kromp ineem onder zijn woede en je betaalde de rekening. Het was alsof je dood ging terwijl je in het felle licht van de lamp je kleren aantrok. Je jas kwijt was waarin ik eerder die nacht het toilet op de gang zocht, naakt onder je warme vacht. De geur van je eigen haar deed je walgen, de rook van het café, de scherpe smaak van rode wijn in je spuug. Je wankelde over de straat en een hond blafte tegen je, onder het gedempte licht van een lantaarn. Daarna kroop je, want alles tolde om je heen. Je was dankbaar voor de donkerte die je schaamte verhulde. Bij het sta-

tion begon het weer te sneeuwen en op de hoge marmeren trapopgang zag ik je zitten. Ik voelde me bleek en statig, hoe jij naar me opkeek, met krullen die nu los over jouw bontjas hingen. En ik blies koude adem in je gezicht en ik trok je overeind. Je wist echt niet waarom je huilde, met lange snikende halen. Je was blij met je jas en je huiverde in mijn warmte onder je capuchon. Ik wreef over je schokkende rug en jij keek me aan met een blos op je wangen, alsof je het wist maar toch ook weer niet. En daarna stapte je in de taxi, je wuifde niet terug. De banden trokken een zwart spoor over de witte straat. ■